

MÉG ÉLEK . . .

Még élek és még mindig dalolok,
De már a szívemet
Kitépték keblemből a viharok,
S úgy zengetik: tölem idegenül.

Rajtam át
Dalolnak régelhantolt istenek,
S önnön beszédemre nem ismerek —
És rajtam át a Végzet teljesül.

Rajtam át
Népek mennek az Itélet elé,
S keresztül rajtam roppant folyamok
Hömpölyögnek a deltájuk felé.

Még élek és még mindig dalolok,
De már a szívemet
Kitépték s elvitték a viharok,
S nem magamé: a viharé vagyok.

És ha majd elcsitult a fergeteg,
Ki tudja, — döbbsent ámulattal érzek
Szívem helyén talán
Egy sötét lyukat, véres ürességet.

Kit pengetett a szelid esti szél,
S borzongatott a hűvös alkonyat:
Magától — hogy adna az árva lant
Ilyen sikoltó, égő hangokat?

Az Idő, ez az óriás legény
Tépdesi lantom s lelkem húrjait,
Övé a dal, övé a költemény.

S félek, a dal, amit életrehív,
Sötétebb, súlyosabb,
Mint amit elbírhathat a lant, a szív.

S félek, egyszer vasujjai alatt
Sikoltva végsőt bűg a gyöngye hárfa —
És elszakad.

Reményik Sándor.